

Enes Ulusoy

27-05-2020

10 minuten

De profetische traditie en de uitdagingen

Introductie

De islamitische natie is tegenover grote uitdagingen te komen staan door het gebrek aan authentieke kennis en onwankelbaar geloof. Hierdoor zijn de andersdenkenden en de ideologische vijanden van de islam opeens een intellectuele bedreiging gaan vormen, terwijl de invloed van hun wrok voorheen een stofje aan een weegschaal was, hoewel hun animositeit enorm groot was. Hun hedendaagse impact heeft niet te maken met de onomstotelijkheid van hun bewijzen of de weerloosheid van het islamitisch erfgoed, maar het is een bijproduct van de tragische situatie van de moslims. Wij zijn geen waardige opvolgers van de vrome voorgangers. Zij hebben hun eigendom, dierbaren en hun leven op het spel gezet om te voldoen aan de eisen van Allah en Zijn boodschapper, maar wij zijn achterover gaan leunen om te genieten van het wereldse leven. Ons hart is gevuld met liefde voor weelde en genot, terwijl de profeet en zijn metgezellen dagenlang stenen hadden gebonden aan hun buik om het honger niet te voelen. Zij hebben hard gewerkt om hun loyaliteit te bewijzen aan Allah ﷺ. Ze hebben hun best gedaan om het profetisch erfgoed gewaarborgd door te geven aan de nieuwe generaties. Wanneer wij als moslims waren afgeweken van hun voetsporen, stonden we machteloos tegenover degenen die kwaadaardige bedoelingen hadden. Dit bereikte het dieptepunt met het imperialisme en daarna het kolonialisme op grond van de zogenaamde *Mission Civilisatrice* welke verzonnen werd door de hypocrieten. Op deze materiële exploitatie volgden de intellectuele aanvallen, namelijk de oriëntalistiek, Arabistiek en islamologie. De invloedrijke actoren van deze studievelden waren januskoppen zoals Ignaz Goldziher, Arminius Vámbéry, Theodor Nöldeke, Michael Jan de Goeje, Christiaan Snouck Hurgronje, Joseph Schacht, Josef Horowitz, Bernard Lewis en vele anderen. Zij hebben onder het mom van wetenschap en onderzoek geprobeerd een vraagteken te plaatsen achter elk islamitisch fundament om twijfels op te wekken bij de moslims. Uiteraard hebben islamitische geleerden in elke periode antwoord gegeven op zulke ideologische militanten, maar de intellectuele schade die de moslimwereld hierdoor opliep, is niet te ontkennen.

Zodoende werd de moslimwereld klaargestoomd voor het cultureel imperialisme dat nog steeds op gang is. Hierdoor is er tamelijk veel degeneratie veroorzaakt in de moslimwereld. De moslims, in het algemeen, kennen en leven de islamitische voorschriften niet meer. Sterker nog, er is onder de moslimjongeren een tendens ontstaan naar atheïsme en deïsme voornamelijk door de twijfels die zijn opgewekt omtrent de profetische traditie en de waarborging ervan.

Ontvangst van de profetische traditie door de *ṣaḥāba*

Allah ﷻ heeft zijn nobele boodschapper met de ultieme waarheid gestuurd naar de mensheid. Deze boodschap heeft betrekking op alle aspecten van het leven. Hij ﷺ heeft Zijn boodschapper ondersteunt met *mu'jizāt* (wonderen). Hij ﷺ werd door Allah ﷻ uitverkoren tussen alle profeten en zijn volk werd uitverkoren tussen alle voorgaande volken. Zijn grootste wonder was de edele Koran die het bewijs van zijn profeetschap en de maatstaf van zijn volk werd. Hij ﷺ heeft van Allah ﷻ los van de Koran, echter ook wijsheid gekregen die dient als een uiteenzetting van de Koran, namelijk de Sunna. Hiernaar verwijst Allah ﷻ in het volgende Koranvers dat neerkomt op: “En Allah heeft op u neergezonden de Schrift en de Wijsheid en heeft u onderwezen wat gij niet wist. Allahs genade jegens u is ontzaglijk.”¹ De taak van de profeet om de Koran uit te leggen, wordt in het volgende Koranvers genoemd dat neerkomt op: “Wij hebben tot u nedergezonden de Maning opdat gij zoudt duidelijk maken aan de mensen wat tot hen was nedergezonden en opdat zij wellicht indachtig zouden worden.”²

De *ṣaḥāba* hebben zowel de Koran als de Sunna met een volledige acceptatie en overgave aanvaard, zoals de aarde het regenwater absorbeert waarna geen ruimte meer is voor droogte. Dit resulteert weer in het verschijnen van verschillende soorten planten, vruchten en bossen. Zodoende hebben de *ṣaḥāba* de goddelijke openbaringen, dus de Koran en de Sunna, nauwkeurig tot zich genomen en vervolgens hebben ze er zorgvuldig naar geleefd zodanig

---

¹ Koran, 4:113.

² Koran, 16:44.

dat ze de beste groep van deze islamitische natie zijn geworden, zoals Allah ﷻ openbaart in het Koranvers dat in het Nederlands neerkomt op: “Gij zijt geworden de beste gemeente die voortgebracht werd voor de mensen doordat gij aanspoort tot het behoorlijke en afweert van het verwerpelijke en gij aan Allah gelooft.”³

De *ṣaḥāba* en de overlevering van de Sunna

Na het overlijden van de geliefde profeet Mohammed ﷺ moest de goddelijke openbaring veilig overgedragen worden naar de volgende generaties. De metgezellen waren zich bewust van deze religieuze verantwoordelijkheid. Daarom begonnen ze op vroeg stadium met de vastlegging en waarborging van de Sunna met het doel om dit profetisch erfgoed te verspreiden onder de nieuwe generaties. De metgezellen waren de leerlingen van de geliefde profeet en hadden tijdens zijn lessen de volgende profetische instructie heel goed geleerd: “Moge Allah het gezicht verlichten van een persoon die iets van ons hoorde en dit overleverde zoals hij hoorde. Er zijn vele luisteraars die meer vatten dan degene die het (van mij) hoort.”⁴ De metgezellen verspreidden zich over de aardbodem om de mensheid te redden uit de duisternissen van ongeloof en dwaling. Niet om gebieden te veroveren voor wereldse doeleinden. De historie heeft dit voor hen met talloze voorbeelden geregistreerd en alle volken zijn hier een getuige van geweest. Het motto van hen was: “Allah heeft Mohammed gezonden als een gids (naar de ultieme waarheid) en niet als een tollenaar!” Zo zei de tweede kalief ‘Omar ibn al-Khattab tegen één van zijn gouverneurs: “Wanneer hebben jullie de mensen tot slaven gemaakt, terwijl hun moeders hen als vrije mensen hadden gebaard!”

Dit was dus de houding van de metgezellen tegenover de mensheid. Ze hebben nergens gekoloniseerd of geëxploiteerd. Ze hebben niemand onrecht aangedaan. Hun enige echte doel was de goddelijke boodschap, dus de Koran en de Sunna, verspreiden over de aardbodem. Hierin slaagden ze ook!

---

³ Koran, 3:110.

⁴ Abu Dawud in zijn *al-sunan*, *bāb nashr al-‘ilm*; al-Tirmidhi in zijn *al-sunan*; Ibn Maja in zijn *al-sunan*.

Complexiteit en uniekheid van dit proces

De uitdaging was heel groot. De profetische traditie beschermen tegen vervalsing en verbastering was niet een eenvoudige taak, omdat er nog geen enkel systeem of methodologie was ontwikkeld om dit zomaar te realiseren. Datgene wat door de metgezellen ontwikkeld zou worden, had bovendien ook geen precedent om als voorbeeld of uitgangspunt te nemen, want overige volken hadden ook nooit een soortgelijk systeem ontwikkeld om bepaalde gegevens nauwkeurig te registreren en vervolgens de authenticiteit ervan te verifiëren. De overige volken hadden namelijk hun eigen geschriften niet kunnen beschermen en verbasterden het met arbitraire interpretaties, fabels en mythen. Het systeem dat bedacht werd door de metgezellen om de Sunna te waarborgen was dus een heel uniek systeem.

Wetenschappelijke methodologie van overlevering volgens de Koran

De Koran bevat expliciete richtlijnen en instructies die de *ṣaḥāba* konden gebruiken om een uniek systeem op te zetten voor de bescherming van de profetische traditie en de gezonde overlevering ervan. Hieronder volgt een aantal hiervan:

1. Het verbod op liegen: dit principe omvat tevens de integriteit en eerlijkheid in wetenschappelijke activiteiten. Hiermee is dus ook een verbod gekomen op alle soorten wetenschapsfraude. De Koran heeft liegen uitdrukkelijk verboden zodanig dat het is gerelateerd aan ongelof. Een Koranvers komt neer op: “Leugenachtig is het slechts wat zij verzinnen die niet geloven aan de tekenen Allahs en diegenen zijn de leugenaars.”⁵ Een ander Koranvers over het verbod op liegen, komt neer op: “Zeg: Slechts heeft mijn Heer verboden verklaard de zedeloosheden de uiterlijke en de innerlijke en de zonde en de ongerechtvaardigde begeerte en dat gij tot genoot geeft aan Allah dat waarvoor Hij geen gezag nederzendt en dat gij over Allah zegt wat gij niet weet.”⁶ In een *al-mutawātir al-ḥadīth* die dus met massatransmissie tot ons is gekomen, staat vermeld dat de geliefde profeet Mohammed (vrede en zegeningen zij met hem) heeft gezegd wat neerkomt op: “Wie opzettelijk namens

---

⁵ Koran, 16:105.

⁶ Koran, 7:33.

mij een leugen verzint, laat hem dan zijn plek reserveren in het hellevuur.” Deze hadith (pluraal: *aḥādīth*) is door meer dan zeventig metgezellen overgeleverd. De *aḥādīth* over het verbod op liegen in het algemeen zijn overgeleverd door ongeveer tweehonderd metgezellen.

2. Het bericht dat afkomstig is van een kwaadbedrijver scrupuleus natrekken: dit is een belangrijk principe dat expliciet wordt genoemd in het Koranvers dat neerkomt op: “O gij die gelooft indien een kwaadbedrijver tot u komt met een bericht vergewist u dan daarvan omdat gij in onwetendheid lieden zoudt kunnen treffen en dan berouwvol zoudt moeten zijn over wat gij gedaan hadt.”⁷ Dit principe schrijft ons voor om secuur te handelen bij berichten die afkomstig zijn van mensen die niet vroom en religieus zijn.
3. Strengere eisen stellen aan de betrouwbaarheid van de overleveraar: dit principe is een fundamentele regel binnen de islamitische wetgeving. Een getuige of overleveraar wordt eerst kritisch beoordeeld op zijn betrouwbaarheid voordat zijn bewering wordt aanvaard. Er zijn meerdere Koranverzen die dit principe voorschrijven. Een Koranvers komt neer op: “En neemt tot getuigen rechtschapen lieden onder u en geeft rechte getuigenis voor Allah.”⁸ Een ander Koranvers komt neer op: “En neemt getuigen wanneer gij met elkander handelt.”⁹ Het getuigenisinstituut is zo belangrijk in de islamitische wetgeving dat het langste vers in de Koran hierover gaat. Een hele pagina aan het einde van het Koranhoofdstuk al-baqara is aan dit onderwerp besteed. Het gaat in de bovengenoemde verzen echter wel over getuigenis afleggen voor financiële transacties, huwelijk en echtscheiding, maar als er voor deze activiteiten zelfs betrouwbare getuigenissen zijn vereist, dan is het eerder noodzakelijk dat zo een soort getuigenis ook vereist is voor de overlevering van het profetisch erfgoed, namelijk de uitspraken, handelingen en karaktereigenschappen van de profeet Mohammed ﷺ.¹⁰

---

⁷ Koran, 49:6.

⁸ Koran, 65:2.

⁹ Koran, 2:282.

¹⁰ Ibn Rajab al-Hambali, *sharḥ al-'ilal*, vol. 1 blz. 44.

4. Validatie van zaken: het is een Koranische instructie om dingen eerst te valideren voordat je het aanneemt. Klakkeloos dingen aannemen of overnemen, is dus afgekeurd door de Koran. De betekenis van het volgende Koranvers verwijst naar dit principe: “En loopt niet aan achter datgene waarover gij geen kennis hebt immers het gehoor het gezicht en het gemoed over die alle wordt navraag gedaan.”¹¹ Het is dus niet toegestaan om achter dingen aan te gaan waarvan de authenticiteit nog niet vaststaat.
5. Het verbod op de overlevering van verzonnen berichten: ook dit principe vloeit voort uit de betekenis van het Koranvers in punt vier. Het is niet toegestaan om verzonnen berichten door te vertellen of te verspreiden zonder erbij te vermelden dat het verzonnen is. Hierop duidt ook de betekenis van de volgende authentieke hadith die door een groep metgezellen is overgeleverd: “Wie een bericht namens mij overlevert, terwijl hij weet/acht dat deze verzonnen is, dan behoort hij (ook) tot één van de leugenaars.”¹² Dit is een duidelijk sein om zorgvuldig om te gaan met de verantwoordelijkheid om een hadith te overleveren. Het is verplicht voor iedereen die een hadith heeft gehoord of gelezen om dit eerst voorzichtig en naarstig te valideren voordat hij het aanneemt.¹³ De geleerden hebben vroegtijdig dit soort verzonnen overleveringen getraceerd en vastgelegd in schriftelijke werken die ze specifiek over *al-aḥādīth al-mawḍūʿa* (verzonnen overleveringen) hebben geschreven.

De *ṣaḥāba* hebben deze Koranische instructies en richtlijnen strikt toegepast in hun dagelijks leven. Allah ﷻ is tevreden met hen en zij zijn tevreden met Hem. Ze hebben hun dagen en nachten gespendeerd om de boodschap van de geliefde profeet Mohammed ﷺ te verspreiden

---

¹¹ Koran, 17:36.

¹² al-Muslim in zijn introductie op zijn *al-ṣaḥīḥ* en anderen.

¹³ Dit valt echter wel onder het operatiekwartier van de deskundigen op het gebied van hadith en de bijbehorende wetenschappen. Het is niet aan de leek om hierin te opereren simpelweg omdat hij niet bekwaam is. Tegenwoordig zijn er helaas veel onbevoegde mensen, voornamelijk jongeren, die met een *copy-paste* gedrag dit heilige domein van de geleerden besmetten met hun onwetendheid en onbeschofte houding. De leek dient de geleerden te volgen en hen te vragen als hij iets niet weet. Zie Koran, 21:7 en 16:43.

en te doceren aan de mensen. Daarbij hebben ze uit vrees voor Allah ﷻ en respect voor de profeet ﷺ heel voorzichtig gehandeld om de profetische traditie niet te bezoedelen met zaken die er niet toebehoren. Hetzelfde geldt voor de vrome moslims na hen. Sterker nog, hedendaagse moslims zouden niet eens in zo een ontterende situatie willen vallen door de profetische traditie te verbasteren met wat er niet bij hoort. Geen moslim zou dit durven uit vrees en liefde voor Allah ﷻ en Zijn profeet ﷺ. Hoe kan zoiets verwacht worden van de *ṣaḥāba* wier loyaliteit aan Allah ﷻ en de profeet ﷺ vaststaat met de goddelijke openbaringen en de historische feiten. Zij waren bereid om al hun dierbaren op te offeren voor Allah en Zijn profeet. Ze waren bereid om hun eigendom, ouders, kinderen en zelfs hun eigen ziel te sacrificeren op Allahs pad. Dit hadden ze bewezen door het daadwerkelijk te doen!

Gebaseerd op de voornoemde Koranische instructies en richtlijnen hebben de metgezellen verschillende principes gehanteerd om de Sunna op een zorgvuldige manier te waarborgen en te verspreiden:

1. Ze hebben zo min mogelijk hadith overgeleverd van de geliefde profeet ﷺ om vergissingen en versprekingen zoveel mogelijk te voorkomen. Hoe meer men spreekt des te meer vergissingen hij kan maken. Voeg hieraan toe de uitspraak van de geliefde profeet ﷺ die neerkomt op: “Het is als leugen genoeg voor de persoon om alles wat hij hoorde, door te vertellen.”¹⁴
2. Ze hebben heel voorzichtig gehandeld bij de aanname van een bericht dat toegeschreven werd aan de geliefde profeet ﷺ. Het is overgeleverd dat de metgezel Abu Musa naar het huis van ‘Omar ibn al-Khattab ging en bij de deuropening drie keer de islamitische groet gaf. Toen er niet werd gereageerd, keerde Abu Musa terug. Hierop liet ‘Omar ibn al-Khattab hem terugroepen en vroeg hem waarom hij wegging na drie groeten. Toen overleverde Abu Musa hierover een hadith van de profeet ﷺ. ‘Omar ibn al-Khattab zei tegen Abu Musa dat als hij geen extern bewijs of een getuige hiervoor kan brengen, naar hem zal grijpen. Hierop ging Abu Musa naar andere metgezellen om iemand te zoeken die ook deze hadith had gehoord van de

---

¹⁴ Deze hadith is door een groep onder de metgezellen overgeleverd. al-Bukhari en al-Muslim hebben deze hadith ook opgenomen in hun compilaties.

profeet. Hij vond een groep metgezellen en bracht hen naar ‘Omar ibn al-Khattab. Zo zijn er heel veel voorbeelden van dit soort gevallen onder de metgezellen. Zodoende hebben de metgezellen onderling zelfs heel voorzichtig gehandeld als het ging om de overlevering van de hadith, terwijl ze heel goed wisten dat alle metgezellen betrouwbaar en rechtvaardig zijn. Dit hoefde echter niet te betekenen dat ze niet voorzichtig moesten handelen, omdat niemand, behalve de profeten, onfeilbaar is. Bovendien was dit de instructie van de Koran om voorzichtig te handelen.

3. Ze pasten tekstkritiek toe op de berichten die tot hen kwam. Zo staat vermeld in de compilaties van al-Bukhari en al-Muslim dat de moeder der gelovigen ‘Aisha kritiek had op de hadith die ‘Omar ibn al-Khattab en zijn zoon ‘Abdullah overleverden van de geliefde profeet ﷺ. De betekenis van de hadith was: “De dode wordt bestraft met het gehuil van zijn familie.” Ze zei over deze overlevering: “Moge Allah ‘Omar genadig zijn. Bij Allah, de boodschapper van Allah heeft niet gezegd dat Allah de gelovigen bestraft door het gehuil van iemand, maar hij zei: “Waarlijk, Allah vermeerdert de bestraffing van de ongelovige met het gehuil van zijn familie voor hem.” Vervolgens ging ‘Aisha verder en zei: “De Koran is jullie genoeg: “Niet heeft een torsende ziel de last van een andere te torsen.”¹⁵ Zo zie je dat niets klakkeloos werd overgenomen door de metgezellen. Ze hebben de overleveringen altijd getoetst aan de Koran en andere *ahādīth*.
4. Ze gingen reizen en lange afstanden afleggen om de berichten te verifiëren en de overleveraars te traceren. Deze praktijk heeft geen gelijkenis in de mensengeschiedenis. Dit werd voor het eerst geïntroduceerd door de metgezellen. Er zijn talloze voorbeelden waaruit blijkt dat de metgezellen voor één hadith naar andere landen en streken gingen reizen om het te verifiëren of te bekrachtigen bij een andere metgezel die het ook had gehoord van de profeet en was verhuisd naar een ander gebied om daar de islam te verspreiden. Daarna is deze gewoonte voor eeuwen voortgezet door de geleerden van de nieuwe moslimgeneraties. Vandaag de dag zijn

---

¹⁵ Koran, 35:18.

er zelfs vele moslims die omwille van kennis hun vaderland en familie verlaten om in een ander land of continent kennis te vergaren.

5. Ze hebben de overleveraarsketen van de overleveringen grondig onderzocht. Als er overleveraars ertussen zitten die bijvoorbeeld behoren tot de sekten of onrechtdoeners, dan stootten ze hun berichten af.
6. De geleerden van de metgezellen stimuleerden de mensen om voorzichtig te handelen in het overleveren en aannemen van *aḥādīth*. Ze leerden de mensen dat ze alleen van betrouwbare en accurate mensen overleveringen moesten accepteren.
7. Ze waren de grondleggers van meerdere disciplines van de hadithwetenschappen, zoals *muṣṭalaḥ al-ḥadīth*¹⁶, *funūn al-isnād*¹⁷, *ulūm al-jarḥ wa al-ta'dīl*¹⁸. Dit is iets wat veel inspanning vereist en is sinds de mensenheugenis voor het eerst gerealiseerd door de metgezellen van de geliefde profeet. Daarna heeft het als model gediend voor de islamitische geleerden.
8. Al in de tijd van de geliefde profeet werden *aḥādīth* schriftelijk vastgesteld door bepaalde metgezellen die speciale toestemming hadden gekregen van de geliefde profeet ﷺ om dit te doen. In elke generatie na hen zijn er talloze compilaties gemaakt door de geleerden om deze *aḥādīth* ook schriftelijk vast te leggen, terwijl er duizenden geleerden waren, zoals Malik ibn Anas, Ahmad ibn Hambal, Muhammed ibn Isma'il al-Bukhari die honderdduizenden *aḥādīth* uit het hoofd kenden samen met diens overleveraars en de bijbehorende biografische gegevens van deze overleveraars. Dit was een wonderbaarlijk geval dat geen precedent kende! Nog steeds zijn er wereldwijd moslims die niet alleen de Koran van kaft tot kaft hebben gememoriseerd, maar ook meerdere hadithcollecties waarin tienduizenden *aḥādīth* zijn opgenomen.

In de derde eeuw na de Hijra kwam de moslimwereld in aanraking met uitheemse wetenschappen en literatuur, zoals die van de Grieken, Perzen en Indiërs. Hierdoor werden sommige moslimintellectuelen beïnvloed door de filosofische methodologieën en

¹⁶ Discipline die betrekking heeft op de categorisering van de overleveringen qua authenticiteit en acceptatie, etc.

¹⁷ Discipline die gaat over de studie van de overleveraarsketen.

¹⁸ Discipline waarin de biografie, karaktereigenschappen, vroomheid, intelligentie, onthoudingsvermogen, etc. van de overleveraars aan de kaak wordt gesteld. Dit zijn allemaal geregistreerd in literatuur van *tarājīm*.

denkwijzen. Onder deze invloed verworpen ze authentieke overleveringen afkomstig van de geliefde profeet ﷺ en verdraaiden ze de vaststaande feiten van de islam puur uit materialistisch-rationele en filosofische overwegingen. Prominente geleerden zoals Ibn Qutayba en Ahmad ibn Hambal waarschuwden hun tijdgenoten tegen deze kwalijke invloed. Ahmad ibn Hambal, in het bijzonder, werkte eraan om een gezonde basis te leggen voor de islamitische denkwijze. Moest een moslim denken en begrijpen volgens de methodologie en grondbeginselen van de islam of volgens die van Aristoteles, Plato en de anderen? In dat tijdperk gaven de islamgeleerden bevredigende en weerleggende antwoorden op dit soort vragen.

Begin twintigste eeuw, misschien zelfs decennia eerder, ontstond een soortgelijke wrijving nogmaals, zoals men zei: “De bittere lessen uit het verleden moeten voortdurend opnieuw worden geleerd.” Dit was precies het geval voor de moslimwereld. Het imperialisme en de kolonisatie van islamitische gebieden en als gevolg daarvan het cultuurimperialisme waren de factoren die een belangrijke rol speelden, en nog steeds spelen, in de ideologische strijd tussen de moslims en hun vijanden. Het belangrijkste operatieveld van deze ideologische strijd was de hadithwetenschappen door twijfels op te wekken over de overlevering van de *aḥādīth*. De militanten van dit front waren voornamelijk Joodse oriëntalisten, zoals Ignaz Goldziher. Het ergste is dat vele moslimintellectuelen geïnspireerd raakten door deze oriëntalisten en de vaandel dragers werden van de valsheid in de naam van de islam. Deze figuren zijn tot op de dag van vandaag overal in de wereld aanwezig met een academische titel en een hoop wetenschappelijk onderzoek en publicaties op het gebied van diverse islamitische wetenschappen: De wolven in schapenvacht! Het zijn ook deze zogenaamde islamgeleerden die de grootste schade hebben toegebracht aan de moslimwereld, zoals men zei: “Het bos zou niet gekapt kunnen worden zolang één van de bomen geen handvat werd voor de bijl.” De moslimwereld zou niet ten gronde gericht kunnen worden zolang er geen *fifth column* zou zijn die de politiek-militaire outsiders secondeerde.

Niettegenstaande de interne en externe aanvallen, kwamen strijdvaardige krijgers op voor de islam. Deze Mohammedaanse geleerden verdedigden de islam door de waarheid te schrijven en te preken aan de moslims, ook al ging dit ten koste van hun eigendom, vrijheid of leven. Ze namen het principe: “De aanval is de beste verdediging” als uitgangspunt en ontcrachten

alle bezwaren en valse beweringen. Deze ongegronde bezwaren en valse beweringen kunnen als volgt samengevat worden:

1. De aanvaarding van de *ahādīth* wordt louter op basis van de overleveraarsketen gedaan zonder de inhoud van de hadith kritisch te bestuderen, ook al bevat de hadith absurditeiten die op leugens duiden.
2. Er is een duidelijke tegenstrijdigheid te observeren tussen diverse *ahādīth*.
3. De deskundigen van de hadithwetenschappen hielden zich niet aan de regels die ze zelf hadden geformuleerd.

Deze beweringen kunnen niet eens als ‘twijfel’ beschouwd worden, omdat ze gebaseerd zijn op een oppervlakkige benadering en waardeloze fantasieën. Bovendien kan ik me hier niet inhouden om de volgende vraag te stellen: “Zijn deze beweringen daadwerkelijk gesteld, omdat Goldziher en zijn bondgenoten de hadithwetenschappen niet begrepen en onvoldoende hadden bestudeerd of omdat ze de onwetendheid en onachtzaamheid van de moslimleek wilden misbruiken om hun zielen te winnen?”

Het is hier noemenswaardig om nogmaals de accuratesse van de geleerden en de significantie van kennisverschaffende bewijzen in de islam aan te halen. Dit zijn twee belangrijke factoren in het onderzoek van een islamgeleerde. Toen er werd gevraagd aan een prominente islamgeleerde waar hij van genoot, antwoordde hij: “Bij de verzwakking van een twijfel door onthulling en bij het aanwassen van een bewijs door opheldering.” De studie en onderzoeken van de vroege en late islamgeleerden werden altijd uitgevoerd in het licht van de volgende hadith welke met massatransmissie is overgeleverd: “Moge Allah het gezicht van de persoon laten glinsteren die van ons een hadith hoorde en dit verkondigde zoals hij het hoorde.” Dit vereist een zorgvuldige omgang met de overlevering van berichten die toegeschreven worden aan de geliefde profeet ﷺ. Daarom hebben de islamgeleerden zelfs diverse disciplines ontwikkeld binnen de hadithwetenschappen waarin de naam van een overleveraar correct wordt geregistreerd. Toen de vocalisatie en trema’s nog niet volledig gangbaar waren in het Arabisch schrift, kon het lastig zijn om namen met identieke schrijfwijze correct uit te spreken en te onderscheiden van elkaar. Daarvoor werd er zelfs een systeem ontwikkeld. De

geleerden dachten aan elk detail om in aanmerking te kunnen komen voor de bovengenoemde hadith.

Weerlegging van de eerste bewering

1. Zelfs een beginner in de hadithwetenschappen begrijpt dat deze bewering ongegrond is. In *muṣṭalaḥ al-ḥadīth* zien we bij de definitie van *ṣaḥīḥ* en *ḥaseen* dat ze moeten voldoen aan twee fundamentele voorwaarden: gevrijwaard zijn van (1) *shudhūz* en (2) *illa*. Beide voorwaarden hebben weer betrekking op twee zaken: (1) de overleveraarsketen en (2) de tekst van de overlevering. Zelfs beginners in de hadithwetenschappen weten dit. Hoe kan men nog beweren dat de hadithgeleerden geen tekstkritiek hebben uitgevoerd op de overleveringen?
2. Een tweede punt is dat januskoppen, zoals Goldziher, over het hoofd hebben gezien dat hun valse bewering zo oppervlakkig is dat het slechts met de definitie van deze wetenschap weerlegd kan worden. Deze wetenschap wordt namelijk als volgt gedefinieerd: “Studie van regels waarmee de toestand van zowel de keten als de tekst wordt achterhaald qua aanvaarding en afwijzing.” Deze wetenschap houdt zich dus niet alleen bezig met de keten, zoals de januskoppen valselijk beweren, maar ook met de tekst van de overlevering. Kan iemand die alleen al de definitie van deze wetenschap kent nog deze bewering doen?
3. Onder de hadithgeleerden is er een indiscutabel principe: “Soms is de keten authentiek, maar dan is de tekst niet authentiek door een *shudhūz* of *illa*. Soms is de tekst authentiek, maar dan is de keten niet authentiek door aanduidingen via andere wegen.” Dit principe is heel bekend in de hadithwetenschappen en demonstreert hoe voorzichtig de hadithgeleerden zijn in de omgang met zowel de keten als de tekst van een bepaalde overlevering.
4. Er is een onlosmakelijk verband tussen de ketenkritiek en de tekstkritiek. De uitvoerige bestudering van de overleveraar vereist tegelijkertijd een kritisch onderzoek naar de overleveringen van deze overleveraar waarbij zijn overleveringen worden getoetst aan reeds goedgekeurde en authentieke overleveringen van betrouwbare overleveraars. De afwijzing van de overleveraar impliceert de afwijzing van zijn

overlevering. De bestudering van de overleveraarsketen heeft dus directe gevolgen voor de bestudering van de tekst van de overlevering. Dat is ook de reden dat hadithgeleerden over een afgewezen overleveraar bijvoorbeeld zeggen: “hij verhaalt onjuiste overleveringen” of “zijn berichten zijn fragiel”.

De tweede bewering is: “Er is een duidelijke tegenstrijdigheid te observeren tussen diverse *aḥādīth*.” Het is vermeldenswaardig dat de oriëntalisten deze bewering baseren op concrete voorbeelden. Uit grondige studie van deze voorbeelden blijkt dat ze vaak verzonnen overleveringen zijn. De oriëntalisten halen dit soort verzonnen overleveringen aan en vergelijken het met authentieke overleveringen. Als ze dan een duidelijke contradictie bemerken, smeuren ze de *aḥādīth* en de hadithgeleerden met allerlei aantijgingen. Maar als eenmaal bekend wordt dat de aangehaalde voorbeelden laakbaar zijn, wordt duidelijk dat hun zogenaamde wetenschappelijke activiteit unfair is en daarmee vallen ze onmiddellijk van hun voetstuk. Toch zullen we hieronder hun valse bewering uitgebreid aan de kaak stellen. Succes is van Allah ﷻ.

Weerlegging van de tweede bewering:

1. De stelling dat er tegenstrijdigheden zijn tussen bepaalde *muṣūṣ*¹⁹ is logischerwijs goed te staven zolang ze ontvankelijk zijn voor juridisch-methodologisch principieel concepten, zoals *‘āmm* en *khāṣṣ*, *muṭlaq* en *muqayyad*, *mujmal* en *mufassar*, etc. Dit is niet de plek om uit te weiden, maar om de stof toegankelijk te maken, is het noodzakelijk om dit te illustreren met een voorbeeld. Bijvoorbeeld de term *‘āmm* wordt in *uṣūl al-fiqh* gebruikt voor de algemeenheid van de duiding van een bepaald oordeel in een Koranvers of hadith. Hier zijn linguïstische kenmerken voor, zoals de meervoudsvorm van een woord voorzien van een lidwoord. Een voorbeeld hiervan is de zin: “De moslims zijn gered.” Het woord *moslim* is in meervoud gekomen en heeft een lidwoord. Het gegeven oordeel in de zin heeft in zijn algemeenheid betrekking op *alle moslims*. Zodoende zijn er meerdere linguïstische kenmerken voor de algemeenheid van de duiding. Het is ook mogelijk dat er aan de hand van bepaalde

¹⁹ Pluraal van het Arabische woord *naṣṣ* waarmee het bewijs of de religieuze tekst wordt bedoeld, zoals de Koranverzen, *aḥādīth*, e.d.

woorden dingen worden uitgezonderd van het algemene voorbeeld. Er zijn dus meerdere vormen van *‘āmm*. Tegenover *‘āmm* staat de term *khāṣṣ*. Hiermee duidt men op een specifiek oordeel. Hiervan zijn er ook diverse vormen. Een voorbeeld hiervan is het Koranvers over de *‘idda*²⁰ van de gescheiden vrouwen. In het Koranvers²¹ wordt aangegeven dat de gescheiden vrouwen zolang als drie *qurū*²² moeten wachten. Er is geen twijfel dat zwangere vrouwen ook onder deze regeling vallen, aangezien de kenmerken van *‘āmm* terug te zien zijn in het Koranvers, maar neen! Er is een ander Koranvers waarvan de duiding fungeert als *khāṣṣ* en het algemene oordeel van het eerste Koranvers specificeert. In het tweede Koranvers openbaart Allah ﷻ namelijk dat de *‘idda* van zwangere vrouwen duurt totdat ze zijn bevallen. Het oordeel is hiermee gespecificeerd. Dit wordt ook wel *takhṣīṣ* genoemd. Hier zijn ook meerdere vormen van. Als men deze juridisch-methodologische principes niet kent, is het noodzakelijkerwijs te verwachten dat hij in ernstige methodologische crises terechtkomt. Daarom is de studie van *uṣūl al-fiqh* cruciaal voor een juist begrip van de *muṣūṣ*. De dwazen onder de oriëntalisten zijn daar echter verre van. Ze denken alles te weten en daarmee bevoegdheid te claimen op medezeggenschap in de islamitische wetenschappen, maar bij nader onderzoek kom je er gauw achter dat ze oppervlakkige plagiators zijn die met zelfstudie her en der uit de boeken informatie verzamelen zonder enige methodologie en expertise. Daarom zijn hun boeken en uitspraken een dodelijk venijn voor de moslimleek, maar desalniettemin kom je nog steeds moslims tegen die hun geloof van oriëntalisten of van hun boeken leren. Om terug te komen op ons punt, de schijnbare tegenstrijdigheid in bepaalde *muṣūṣ* kan dus een resultaat zijn van het niet kennen van bijvoorbeeld de Arabische taal of de *manṭiq* of de *uṣūl al-fiqh*. Het is geen mysterie dat oriëntalisten vrij weinig afweten van deze wetenschappen, maar dat interesseert hen ook niet, want hun bedoeling is niet *begrijpen*, maar *bestrijden*! Bovendien is het belangrijk om ook te weten dat er

²⁰ Dit is dat de gescheiden vrouw moet wachten voordat ze weer een nieuw huwelijk mag aangaan.

²¹ Zie hoofdstuk 2 vers 228.

²² Onder de *fuqahā* is er een meningsverschil over de bedoelde betekenis van dit woord. Het kan in de Arabische taal de menstruatieperiode betekenen of de reine periode. Daarom verschillen de wetscholen hierover met elkaar.

vele *aḥādīth* zijn die eenduidig, overduidelijk consistent en expliciet zijn. Vandaar ook het enorme erfgoed in de *fiqh*.

2. Bij de omgang met schijnbaar tegenstrijdige *aḥādīth* gebruiken de geleerden methodologische principes welke sterk verband houden met de principes met betrekking tot de aanvaardbaarheid en verwerpelijkheid van de overleveringen. Hiervoor hebben ze methodes en termen ontwikkeld, zoals: *shādh-dh*, *mahfūz*, *munkar*, *ma'rūf*, *nāsikh*, *mansūkh*, *muḍ-ṭarib*, *mu'allal*, *mukhtalaf al-ḥadīth*. Als een aanvaard bericht wordt tegengesproken door een zwak bericht, dan wordt de zwakke overlevering als *munkar* bestempeld. Wat nou als een aanvaarde overlevering wordt tegengesproken door een bericht dat is overgeleverd door betrouwbare overlevertaars? Dan kijkt men naar de inhoud en implicaties van de beide overleveringen. Als verzoening mogelijk is, dan wordt dat toegepast. Hiermee is dan de schijnbare tegenstrijdigheid weggewerkt en is vast komen te staan dat de beide overleveringen aanvankelijk tegenstrijdig leken door gebrek aan grondige studie. Het kan ook zijn dat de tegenstrijdigheid tussen de twee overleveringen voortvloeit uit de abrogatie. In dit geval heeft de latere overlevering de eerdere overlevering afgeschaft onder het gezag van de wetgever. Als de voornoemde gevallen niet van toepassing zijn, dan prefereert de deskundige geleerde de ene overlevering boven de andere op basis van voorgeschreven principes. De preferente overlevering wordt authentiek verklaard en de andere is dan *shādh-dh* of *mu'allal* en dit is verworpen. Deze laatste methode wordt niet arbitrair uitgevoerd, maar is gebonden aan een breed scala van principes welke uiteengezet zijn in diverse jurisprudentiële werken.
3. De islamgeleerden hebben de zogenaamde contradictie-problematiek in de overleveringen al in de vroege periode van de islamitische geschiedenis uitgebreid aan de kaak gesteld. In deze periode bestond de oriëntalistiek niet eens en de voorouders van de oriëntalisten forensden in duisternissen en crises. De eervolle islamgeleerden schreven boeken waarin ze zulke overleveringen behandelden om de kritische vragen te beantwoorden. Voorbeelden van deze werken zijn: *ikhtilāf al-ḥadīth* van Imam al-Shafi'i, *ta'wīl mukhtalaf al-ḥadīth* van Imam Ibn Qutayba, *mushkil al-āthār* van Imam al-Tahawi, *mushkil al-ḥadīth* van Imam Abu Bakr ibn

Furak en *mushkil al-ḥadīth* van Imam al-Qasri. Een typerend voorbeeld is de ḥadīth²³ over de gebeurtenis tussen de engel des doods en de profeet Musa, vrede zij met hem. De engel ging tevergeefs naar de profeet Musa om zijn ziel te ontnemen. In de overlevering zegt de geliefde profeet Mohammed, vrede en zegeningen zij met hem: *fa faqa'a 'aynahu*. Dit betekent letterlijk: “En holde zijn oog uit.” Dus hij gaf de engel een klap en taste zijn oog aan. Geleerden hebben deze overlevering op verschillende manieren uitgelegd. Het is inderdaad zo dat engelen uit licht zijn geschapen, maar ze kunnen de gedaantes aannemen van bijvoorbeeld menselijke lichamen. Het gaat dus om een denkbeeldig oog, want engelen hebben in de werkelijkheid geen menselijk lichaam. Imam Abu Bakr ibn Furak schrijft in de uitleg van deze overlevering: “Sommigen hebben gezegd dat de betekenis van zijn uitspraak “*Musa sloeg op het oog van de engel*” ambigu is, dus metafoor, zoals ‘Ali ibn Abi Talib zei: “Ik heb het oog van de *fitna* uitgehold.” In de overlevering bedoelt de geliefde profeet dus dat Musa de engel des doods het bewijs (voor het niet afleveren van zijn ziel) heeft getoond toen hij kwam om zijn ziel te ontnemen.”

4. Wat betreft de overleveringen die tegenstrijdig lijken te zijn met de wetenschap, in het bijzonder de geneeskunde, ook deze overleveringen zijn aan de kaak gesteld door onze islamgeleerden die tevens geschoold waren in geneeskunde, astronomie, wiskunde, etc. Sommige geleerden hebben afzonderlijke werken geschreven over de profetische overleveringen met betrekking tot geneeskunde welke ze *al-ṭibb al-nabawi* hebben genoemd, dus de profetische geneeskunde.²⁴ Deze overleveringen duiden op de wonderbaarlijke kennis en de waarachtigheid van onze geliefde profeet. Bovendien zijn deze overleveringen bekrachtigd door modern wetenschappelijke onderzoeken, zoals over de voordelen van bijvoorbeeld zwartzaad en honing. Toch zijn er bepaalde mensen die de *ahādīth* met betrekking tot gezondheid en

²³ *Muttafaq ‘alayh*

²⁴ Dit betekent niet dat je zelfstandig deze overleveringen kunt toepassen zonder afhankelijk te zijn van artsen. Dit is zeer gevaarlijk, omdat je eerst de overleveringen juist en alomvattend moet begrijpen en daar hoort bij dat je ook kennis neemt van deskundige artsen. Het is ook massaal bekend dat indien deze overleveringen onder toezicht van deskundigen worden toegepast, wat hedendaags ook gebeurt, dat het met de wil van Allah ﷻ effectief is en dient als genezing voor vele ziekten. Denk maar aan cupping-therapie of inname van speciale dosis aan mengsel van honing en zwartzaad of aanpassen van eetgedrag en diëten, etc. Al deze handelingen zijn expliciet genoemd in vele *ahādīth*.

geneeskunde simplistisch benaderen waardoor ze denken dat er een wrijving is tussen deze overleveringen en de moderne wetenschap. Dit is een stelling zonder onderbouwing en bewijs. Wij, als moslims, geloven dat de profeet Mohammed ﷺ de boodschapper is van Allah ﷻ, de schepper der werelden. Als een authentiek bericht afkomstig is van de geliefde profeet ﷺ, dan accepteren wij dat, ook al heeft de moderne wetenschap daar geen bevindingen over. Sterker nog, als een wetenschapper met een bewering komt die tegenstrijdig is met een authentieke hadith, dan doet dit niets tekort aan ons geloof in deze hadith, want de authentieke *ahādīth* behoren ook tot de goddelijke openbaring, terwijl de wetenschap niet altijd objectief is en onderhevig is aan verandering en ontwikkeling.

Een veelvoorkomend misverstand, hetzij met opzet hetzij uit onwetendheid, zien we bij de hadith over het drinken van kamelenmelk en -urine. Deze hadith is authentiek²⁵ en instrueert het drinken van kamelenmelk en -urine als genezing.²⁶ Dat de moderne geneeskunde dit (nog) niet heeft uitgewezen, hoeft niet te impliceren dat de overlevering vals is. Integendeel, er zijn in het nabije verleden meerdere gevallen waarbij de overlevering succesvol en met resultaat is toepast tegen buikpijn en bepaalde wonden op het lichaam.

De grote arts Ibn Sina heeft dit onderwerp ook aangehaald en uiteengezet in zijn boeken welke voor jaren in de curricula van geneeskunde-opleidingen aan de Westerse universiteiten werd opgenomen en gebruikt als lesmateriaal. Bovendien hebben sommige artsen, zoals professor Mahmud al-Jaziri, aangegeven dat er grote hoeveelheid calcium zit in kamelenmelk en -urine. Er zijn ook aan Westerse universiteiten verscheidene wetenschappelijke onderzoeken uitgevoerd hierover waarbij is aangetoond dat kamelenurine profijtvol is tegen bepaalde aandoeningen.

---

²⁵ *Muttafaq 'alayh*

²⁶ Gebaseerd op deze overleveringen is kamelenurine rein volgens de Malikiyya en lichte onreinheid volgens de Hanafiyya. Volgens de Hanafiyya zijn de overleveringen in het geval van noodzaak, maar ze geven dus wel toestemming om het bij genezing te gebruiken/nuttigen.

Meerdere artsen, academici en onderzoekers, zoals John Bettens, Harald W. Tietze, Johann Abele, Heide Kluge, Coen van der Kroon,²⁷ Angela Mertens, John W. Armstrong, Gennadi Malachow, Flora Peschek-Böhmer, Bhagwat Dayal Sharma, Carmen Thomas hebben onderzoeken gedaan naar urinetherapie en ze hebben hun onderzoeken gepubliceerd. Zij en meerdere artsen geven aan dat urinetherapie van verkoudheid tot kanker nuttig kan zijn voor vele aandoeningen.

In een andere authentieke overlevering die onder meer is overgeleverd door Imam al-Bukhari adviseert de geliefde profeet om de vlieg die in je eetbord is gevallen volledig erin te dopen, omdat er in de ene vleugel gif en in de andere tegengif zit. De vraag rijst dan hoe we zoiets kunnen doen, terwijl vliegen bacteriën met zich dragen. Geleerden en artsen hebben hier op verschillende manieren antwoord op gegeven. De artsen zeggen dat vliegen inderdaad gif en tegengif dragen, anders zouden ze uitsterven door de bacteriën. De klassieke artsen behandelden slangenbeet daarom met vliegen. Dit werkte ook daadwerkelijk als een geneesmiddel. Dit is ook de reden dat vliegen in de geneeskunde tijdens de Eerste Wereldoorlog werden gebruikt bij gewond geraakte soldaten. Er zijn ook talloze wetenschappelijke publicaties over de schadelijke en profijtvolle bacteriën op vliegen en over het nut van deze bacteriën in geneeskunde. De wetenschappelijke onderzoeken van professor Joanne Clarke op het gebied van microbiologie zijn heel inzicht verschaftend. Professoren Mary Cupp en Steven Swaim hebben ook indrukwekkende wetenschappelijke onderzoeken gepubliceerd over dit onderwerp.²⁸

Wat betreft de valse bewering dat de hadithgeleerden zelf hun eigen principes niet hanteerden tijdens het beoordelen van de overleveringen, dit is een kristalhelder bewijs voor de contradictie waar de stellers van deze bewering, zoals Goldziher en zijn adepten, in verkeren. Deze bewering beduidt namelijk de aanname dat als de hadithgeleerden hun eigen principes dus wel zouden toepassen, dat hun tekstkritiek dan correct zou zijn, terwijl ze voorheen

---

²⁷ Coen van der Kroon, een Nederlandse onderzoeker, is in het jaar 1989 afgestudeerd in Klassieke Talen. Zijn scriptie ging over de natuurgeneeskunde van Hippocrates. Vervolgens heeft hij zich verdiept in meerdere natuurgeneeswijzen, waaronder urinetherapie. Zijn eerste boek over urinetherapie is in vijftien talen verschenen. Hij is tevens de oprichter van de *Academy of Ayurvedic Studies*.

²⁸ Voor een ander voorbeeldonderzoek, ga naar: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3576530/#>

valselijk beweerden dat de methodiek van de hadithgeleerden gebrekkig is. Op deze manier zijn Goldziher en zijn adepten onmiddellijk van hun voetstuk gevallen, maar toch is het beter om deze valse bewering uitgebreider aan de kaak te stellen. Hieronder een aantal feiten:

1. De hadithgeleerden hebben vastgesteld, en dit is opgenomen in de literatuur van de hadithwetenschappen, dat het behoort tot de tekenen van verzonnen overleveringen dat ze overduidelijk in strijd zijn met waargenomen gebeurtenissen of historische feiten. Dit is een principe dat altijd wordt gehanteerd door de hadithgeleerden en de resultaten hiervan zijn te vinden in de literatuur met betrekking tot verzonnen overleveringen. Het is hier het geschikte moment om een geschenk te doen aan Goldziher door een voorbeeld te geven dat te maken heeft met zijn voorouders. In het jaar 447 AH komt een groep Joden naar de prominente hadithgeleerde Abubakr al-Khatib al-Baghdadi (gest. 463 AH) met een document waarin staat dat de geliefde profeet ﷺ belastingvrijstelling gaf aan de Joden van Khayber. In hetzelfde document stond dat een groep metgezellen, zoals Mu'awiya en Sa'd ibn Mu'adh, als getuigen fungeerden in deze regeling. Imam al-Khatib al-Baghdadi bekeek het document en concludeerde snel dat het een hoax was. De vertegenwoordiger van de Joodse groep vroeg hoe hij zo snel tot deze conclusie kon komen. Hierop zei Imam al-Khatib al-Baghdadi dat het document nooit kan kloppen, omdat Mu'awiya in het jaar van de verovering van Mekka moslim werd en dus nog niet bekeerd was tijdens de gebeurtenissen van Khayber. Bovendien was Sa'd ibn Mu'adh al twee jaar vóór de Khayber overleden.²⁹
2. Een voorbeeld dat wordt gegeven door Goldziher en zijn adepten is de overlevering die toegeschreven wordt aan de profeet Mohammed ﷺ: "Abu Hanifa is de ster van deze moslimnatie." Deze overlevering duidt juist op de accuratesse van de hadithgeleerden, want zij hebben al in de eerste tijd dat deze overlevering tevoorschijn kwam, de overleveraar ervan, namelijk Ma'mun ibn Ahmad al-Sulami Al-Harawi, tot leugenaar verklaard. Toen Ma'mun voor het eerst verscheen met deze verzonnen overlevering werd hij door de hadithgeleerden opgenomen in de zwarte

²⁹ Deze gebeurtenis wordt verhaald door onder meer Imam Shamsuddin al-Zahabi in zijn meesterwerk *tadhkira al-huffāz*, 1141 en door Imam Tajuddin al-Subki in *ṭabaqāt al-shāfi'iyya al-kubrā*, 4:35.

lijst. Tot deze hadithgeleerden behoort zijn tijdgenoot Imam Abu Hatim Muhammed ibn Hibban al-Busti (gest. 354 AH). Dit heeft Imam Ibn Hibban ook vermeld in zijn *kitāb al-majrūhīn*, zoals Imam al-Zahabi ook van hem overlevert in zijn boek *mīzān al-i'tidāl*. Daarna hebben in elke opvolgende eeuw, respectievelijk, de volgende hadithgeleerden aangegeven in hun meesterwerken dat deze overlevering verzonnen is: Imam al-Hakim Abu Abdillah (gest. 405 AH), Imam Muhammad ibn Tahir al-Maqdisi (gest. 503 AH), Imam ‘Abdurrahman ibn al-Jawzi (gest. 597), Imam Shamsuddin al-Zahabi (gest. 748 AH), Imam Ibn Hajar al-‘Asqalani (gest. 852), Imam al-Sakhawi (gest. 902 AH), Imam al-Suyuti (gest. 911 AH), Imam Abu al-Hasen ibn ‘Arraq (gest. 963 AH), Imam ‘Ali al-Qari (gest. 1014 AH), Imam al-Shawkani (gest. 1255 AH), Imam ‘Abdulhadi al-Abyari (gest. 1305 AH) en de hedendaagse hadithgeleerden. Zodoende hebben hadithgeleerden in elke eeuw tot op de dag van vandaag de moslims gewaarschuwd tegen verzonnen overleveringen simpelweg door de principes van de hadithwetenschappen toe te passen. Als er op heden iemand zou verschijnen met een verzonnen overlevering, dan zijn de hadithgeleerden tegenwoordig zelfs in staat om de verdichting van deze overlevering bloot te leggen aan de hand van de principes die geformuleerd zijn in de hadithwetenschappen. Het is dus onzin om te beweren dat de hadithgeleerden van hun eigen principes waren afgeweken tijdens het beoordelen van de overleveringen, want er zijn tot nu toe talloze boeken gecompileerd door de hadithgeleerden waarin specifiek verzonnen overleveringen zijn opgenomen en behandeld.

3. Er is binnen de hadithwetenschappen sprake van een coherentie. Uiteraard zijn er meningsverschillen tussen de prominente hadithgeleerden over bepaalde onderwerpen binnen de hadithwetenschappen, maar in het algemeen is er een mainstream opvatting over een groot deel van de categorisatie van de overleveringen. Deze coherentie duidt erop dat er een bepaalde methodiek en een set aan principes is gehanteerd door de hadithgeleerden. Er is bijvoorbeeld een unaniem akkoord onder de hadithgeleerden dat *al-jāmi‘ al-ṣaḥīḥ* van Imam Muhammad ibn Isma‘il al-Bukhari (gest. 256 AH) een authentieke en betrouwbare hadithcompilatie is. Deze opvatting duidt op een logische correlatie onder de hadithgeleerden welke weer het resultaat is van de gehanteerde principes in de hadithwetenschappen. Zouden de hadithgeleerden zich niet houden

aan hun eigen principes of zouden ze een arbitraire houding tonen tijdens de beoordeling van de overleveringen, dan zouden ze ook nooit een unaniem akkoord kunnen bereiken over de authenticiteit van bijvoorbeeld de voornoemde hadithcompilatie van Imam Muhammad ibn Isma'il al-Bukhari. Zodoende is het mogelijk om de voorbeelden te vermeerderen voor deze coherentie in het toepassingsveld van de hadithgeleerden.

Slot

Het is van groot belang om onze kennis te verbreiden in de bronnen van de islam en de methodiek eromheen. Diepgang zoeken in dit soort onderwerpen door middel van intensieve studie is zeer aangeraden, want een kleine verzaking hierin kan leiden tot wankeling in de geloofsfundamenten. Desalniettemin is het doen van grondige studie niet voldoende. Het is ook belangrijk om gevoed te worden van betrouwbare bronnen, zoals een deskundige leermeester. Daarnaast is het evenmin erg noodzakelijk om jezelf te behoeden tegen innovatieve en valse beweringen, zoals de uitdrukking luidt: *“Een kleine hoeveelheid preventie is beter dan een flinke dosis medicatie.”* Geef dus geen gehoor aan de oppervlakkige leugenaars. En Allah ﷻ weet het beste!³⁰

---

³⁰ Dit hoofdstuk is onder meer gebaseerd op het artikel *al-sunna al-muṭahhara wa al-taḥaddiyāt* van de prominente islamgeleerde doctor Nuruddin 'litr.